

**Kísérő tanár beszámolója az Erasmus+ 2017-1-HU01-KA102-035271
számú pályázathoz (2018.02.18-2018.02.26.)**

**Németország, Mainhardt
Lindenhof Alten- und Pflegeheim G.m.b.H.
Kísérő tanár: Kovácsné Pozsár Henrietta**

Ez a projekt mindkét fél részéről új, mivel a német partner sem volt még részese az Erasmus+ pályázatnak, csak iskolánkkal kapcsolódott be 2017-ben. Számomra is új volt minden feladatkör, s nagyon igyekeztem mindenben segíteni a német partnert illetve iskolánkat is képviselni a fogadó intézet vezetősége előtt, valamint a munkahelyen is. Még 2017. április hónapjában is, amikor a német cégtől a vezetőség és a kinti mentor, projektkoordinátor ellátogatott iskolánkba, fogadtam a 7 főből álló delegációt, bemutattam intézményünket, Igazgató Úrral s a szakmai oktatóinkkal (Boller Györgyi, Barát Judit, Gyurkó Györgyi segítségével) körbevezettem a delegációt intézményünkben és Barát Judit szakoktató által tartott szakmai órára be is látogattunk, majd Igazgató Úrral személyesen is leültünk közös megbeszélésre, ahol szintén segítettem a tolmácsolásban. Nemcsak intézményünk bemutatásával szerettem volna úgymond kialakítani ezt a német kapcsolatot, hanem egyúttal Szeged nevezetességeit is bemutattam a német vezetőségnek.

Célom az volt, hogy iskolánknak legyen egy olyan nemzetközi kapcsolata is, ahol tanulóink a német nyelvet (általános és szakmai) tudják gyakorolni, elmélyíteni. Ez a partner nem oktatói intézmény, hanem egy közép vállalkozás (KFT.). Úgy gondoltam, hogy még a kevésbé fejlett nyelvtudással rendelkező tanulóink számára is alkalmas lehet ez a hely, mivel minden osztályon található magyarul beszélő nővér, főnővér, aki esetleg tud segíteni, ha nagyon szükséges.

Miután iskolánkban megtörtént a pályázók közül a 3 nyertes tanuló kiválasztása és 1 póttagé, 25 órás német előkészítőt szerveztem meg. A kiválasztás során személyesen is ott voltam, de én sajnos nem ismertem annyira a tanulókat személyesen, mivel 2 tanulót nem is tanítottam, a harmadik tanulót pedig csak német nyelvből alig 2 hónapja, így jobban csak a jelenlévő osztályfőnökök ismerték a tanulókat személyesen. Ennek tükrében jómagam csak a német nyelvtudást tudtam szempontként a kiválasztáskor figyelembe venni, de a 3 nyertes pályázó szerencsére nagyon jól megtalálták az összhangot egymás között. A 3 nyertes pályázó pedig: Farkas Éva (15.a - osztályfőnök: Barát Judit), Becze Éva Viktória (15.a – osztályfőnök: Barát Judit), Varga Karolina (13.a – osztályfőnök: Boller Györgyi). (Egyébként 1 póttag is kiválasztásra került.) A 25 órás német előkészítőt iskolánkban tartottam, melynek témakörei többek között a kinti projektkoordinátor által küldött tananyag volt, valamint olyan témakörök, mint például: hogyan fejezzük ki kívánságainkat, óhajainkat, kérések továbbítása, érzelmek kifejezése, udvarias kérdések, utasítások, általános panaszok, rosszullét, betegségek, segítség kérés, mentő/biztosító hívása, (hivatalos) intézkedések, útbaigazítás, helyi szokások, Mainhardt és környéke – látnivalók, tudnivalók, boltok, patikák nyitva tartása, segítségkérés menete, német ünnepek, kinti gyakorlati helyről tudnivalók,

információk, legfontosabb telefonszámok, térkép használata, menetjegy vásárlása, ki- és visszautazás menetének átbeszélése, tájékoztatás a szállásról, étkezésről, szakmai szókincs bővítése valamint tájszólás ismertetése, fontosabb kifejezések.

A 25 órás felkészítés 2018.02.08-án véget ért s ugyanezen a napon megbeszéltem a tanulókkal, hogy a gazdasági ügyintéző által kiosztott pénzüsszegeket (megélhetési támogatásokat) szétosztom nekik azaz a 3 nyertes tanulónak: Farkas Ágnesnek, Becze Éva Viktóriának és Varga Karolinának. Időközben igyekeztem mindhárom pályázómnak segíteni, hogy ne hogy elfelejtkezzenek az úti okmányok elhozataláról, egyeztettem a Koncz Nemzetközi szállító céggel, hogy mikor utazunk ki és vissza, hány tanulóval. Szegedről iskolánk elől indultunk egyébként egy másik transzferrel (Pegazus szállító céggel) Budapest Népligetig. Budapest - Népligettől pedig a célállomásig (Lindenhof G.m.b.H. - Mainardt, Heilbronner Str. 44-ig a Koncz Trans-val utaztunk. Még a kiutazás előtt kiosztottam a biztosító által kiküldött kártyákat, s elmagyaráztam a tanulóknak, ha bármilyen baj lenne, orvosi segítségre lenne szükség a hátoldalán szereplő telefonszámot kell felhívni és elmondani a személyes adatokat, panaszokat, valamint a biztosító társaságon keresztül lehet intézni orvosi segítséget is akár. Mindegyik pályázónk egyébként nagykorú: 20 és 23 évesek.

A kezdeti rengeteg dokumentáció után végre összpontosíthattam utazásunkra, hogy tanulóink végre új élményben részesülhessenek, megismerjék a német kultúrát, elsajátíthassák a német nyelvet s nem utolsó sorban munkatapasztalatra/szakmai tapasztalatra is szert tegyenek.

2018.02.18-án hajnali 4:40-kor indultunk el Szegedről iskolánk elől a Pegazus szállító céggel. Budapestig 3-an utaztunk, mivel Becze Éva Viktória tanuló Budapest környékbeli és kérte, hogy ő csak Budapesten szeretne hozzánk csatlakozni. Természetesen így is történt, 7:10 percre értünk fel Budapest – Népligetbe, ahol találkoztunk Évával és szüleivel. Ott több, mint 1 órát töltöttünk el, mivel a Koncz Trans 8:45-kor indult Budapest-Népligetből (célállomásig). Az út nagyon hosszú volt, de megérte már maga a látvány miatt is, amelybe gyönyörködtünk s jókat beszélgettünk menet közben a többiekkel is. Vasárnap (2018.02.18-án) este 18:40-kor érkezünk meg, ahol egyből a kinti német kolleganő fogadott minket. A német koordinátorral együtt irányítottam a szállás elfoglalását, segítettem a házirend megértésében, megismertük a többi lakótársakat is, bemutatásra került az összes helyiség, s az étkezés is megszervezésre került közösen. Ezen a szálláson egyébként maximum 15 fő fér el, de akkor rajtunk kívül az alsó szinten 3 magyar és a velünk szemben lévő folyosón pedig 1 magyar lány lakott. Mindenkinek saját külön egy ágyas szobája volt, 2 fürdőszobával, 3 WC-vel, 1 közös konyhával, 1 nappalival (hatalmas nagy SMART TV-vel berendezve) és egy nagy terasszal (grillel). A szálláson ingyen WIFI volt, s az étkezésről is egyből szó esett, ugyanis a közös konyhában megmutatták, hogy mi hol található, többek között egy minden finomságokkal teli pakolt hűtőszekrény is, mellette több tál gyümölccsel, Nutella-krémmel, s minden jó dolgokkal, ami „szem-szájnak ingere”... A hűtőszekrényt, gyümölcsöket, zöldségeket, konzerveket, pékárukat, ásványvizet egyébként a kinti

koordinátorral együtt 2 naponta (kívánságlistával együtt) feltöltötték. A reggeli, vacsora vagy eltálatán a nap közbeni nasizás (lásd nutella...) így történt. A főétkezés pedig minden nap a szállással szemben lévő (út túloldán lévő)gyakorlati helyen, az ebédlőben történt. Minden nap meleg ebéd fogadott minket, 2 -féle menüből lehetett választani, s mellé saláta illetve desszert volt. A németek egyébként nagyon sok salátát esznek, minden étkezés mellett ott szerepel, még a reggeli-szendvics is a piacon teli van reszelt répával, jégsalátával, uborkával és még sorolhatnám... Pénteken pedig mindig hal van valamilyen formában. Nagyon egészségesen táplálkoznak, az ételeik rostban gazdagok.

Visszatérve érkezésünk estéjére, nagyon kellemes fogadtatásban volt részünk, a többi lakótársal, kinti német projektfelelőssel együtt egy baráti magyar pálinkás köszöntőben részesülhettünk, egyből együtt vacsoráztunk, nagyon sokat mesélgettünk, élménybeszámolót tartottunk az útról. Majd este 10 óra fele mindenki nyugovóra tért.

Másnap együtt megreggeliztünk s mivel tudtuk, hogy délután fognak részt venni a gyakorlatban, bemutattam a tanulóknak a környéket, megnéztük a boltokat, üzleteket, cukrászdát, pékséget, gyógyszertárat vagy a drogériát (Rossman) illetve egy pár látnivalót, érdekességet. Tulajdonképpen segítettem a tanulóknak a hétköznapi teendők intézésében, bevásároltunk, elmentünk postára is. Érdekesség például egy olyan könyvtár, ami egy telefonfülke és bárki non-stop elvihet, betehet könyveket. A városháza mellett volt a cukrászda, s vele szemben volt egy étterem illetve egy pizzériázó. A központban található még egy általános iskola is. Ez tulajdonképpen egy falusias jellegű helyiség, ahol a szállásunk mellett volt közvetlenül egy nagy erdő s mellette a tűzoltóság. A szállásunkkal szemben volt pont a gyakorlati hely, csak át kellett mennünk az úttesten. Akkora épület a gyakorlati hely, mint jelenleg Szegeden a Klinikai komplexum, ráadásul 4 szintes. A Lindenhofától kb. 200 méterre volt található az üzletek többsége: Penny, Netto, Kik, Rossman, Teddy (ez olyan „100 Ft-os” -féle üzlet), italdiszkont, posta.

A második napunk délelőtti így nagyon eseménydúsan telt el. Délben ebédeltünk az intézményben s egyúttal bemutatásra is került részben a szociális intézmény, ennek megismertetésében én is részt vettem. Azért részben, mert hatalmas intézményről van szó, 11 osztályról, 256 lakóval (a németek nem betegeknek hívják az időseket vagy az ott ápoltakat, hanem lakóknak: „Bewohner”-eknek), így azt mutatták be ezen a napon ahol többnyire megfordulnak illetve a saját osztályukat, ahol a gyakorlatukat töltik azon a héten. Kint tartózkodásom során a hét második felében tudtuk bejárni az egész komplexumot teljesen, amely majdnem 2 óra hosszáig tartott.

Ugyanezen a napon az ebéd után rögtön még a szociális intézmény bemutatása előtt a német vezetőség állófogadást szervezett részünkre, ahol köszöntöttek minket, s elmondták, hogy számukra is izgalmas lesz ezen projekt, mivel most először léptek bele az Erasmus+ pályázatba s nagyon örülnek neki, hogy részesei lehetnek. A honlapra is felkerültek a fogadás pillanatairól szóló fotók, beszámolók. A német vezetőségnek és a kinti projektkoordinátornak egyébként még itthon vásároltunk

ajándékokat (7 fő részére): matyó hímzéses csokoládét, Szeged-címeres feles poharakat, díszüvegeket (Éva szülei által biztosított házi pálinkával megtöltve), iskolánk egyenpólóját, Pick szalámikat, s mindezt nemzeti színű szalaggal átkötött gyönyörű kis díszcsomagban átadtuk. Ezek után mielőtt megkezdték volna tanulóink a szakmai gyakorlatot segítettém tolmácsolni többek között a baleset-és munkabiztonsági oktatás során, a házirend megértésében, segítettém természetesen az adminisztrációban, segítettém a gyakorlat megszervezésében, csoport-, munkabeosztásban oly módon, hogy átadtam a német koordinátornak azon információkat, amelyek fontosak lehetnek a tanulókról, például: Éva kiváló német- és szakmai tudással rendelkezik, Ágnes alapszintű német nyelvből, de kiváló szakmai háttérrel rendelkezik, míg Karolina kiváló német nyelvtudással bír, de szakmailag pályakezdő. Így a következőképpen lettek a lányok az ott tartózkodásom alatt beosztva: Éva az úgynevezett állandó megfigyelést igénylők osztályára került, ahol intenzív megfigyelés zajlik (lélegeztető gépen lévők is vannak), Ágnes a „demens”-osztályra került, Karolina az „általános” osztályra került. A tanulók beosztásánál többek között kértem, hogy úgy osszák be őket 6 órában (szüneteket tartva természetesen), hogy vagy délelőtt vagy délutánosak legyenek, de a legfontosabb, hogy egy műszakban, hogy a szabadidejüket együtt tudják eltölteni. Közösén átbeszéltük a munkavégzés menetét, kompetenciákat, kötelező feladatokat, írásban is rögzítettük azokat, elvégeztük a szakmai gyakorlat előtti úgymond kötelező jellegű dokumentációkat is. Az első munkanap együtt mentünk át a tanulókkal a gyakorlati helyre, közösén a kinti mentorral átkísértük a tanulókat a szakmai gyakorlat helyszínére, ami nagyon közel volt a szállásunkhoz, kb. 2 percre gyalog, mivel az út túloldalán volt. A tanulóknak pedig az ott tartózkodásom alatt igyekeztem segíteni a beilleszkedésben, a helyi szokások, szabályok megismerésében, illetve ha bármi kétely felmerült (példaképp: fotózás engedélyezése az osztályokon) igyekeztem azokat is orvosolni. A mi szállásunkat egyébként az ott tanuló rengeteg magyar miatt már „Ungarnhaus”-ként („Magyar-háznak”) is ismerték a helyiek.

Miután a tanulók mindezek után ténylegesen elkezdték a szakmai gyakorlatot, részt vettem az első közös megbeszélésen a német partnerrel, vezetőséggel, ahol átbeszéltük még egyszer a teendőket (például: szállás és étkezés kifizetése hol és mikor, kinél történjen, szükséges dokumentumokat ismerttettem) s áttekintettük a dokumentációkat, hosszú távú célokban reménykedve mindkét fél részéről folytatva kellemes hangulatban a további tárgyalás során. A német Lindenhof G.m.b.H. egyébként 25 éves múltra tekint vissza és elmesélte az alakulás történetét az Ügyvezető Igazgató. Ez tulajdonképpen egy családi vállalkozás, 3 fiútestvér viszi tovább a családi vállalkozást, ebből 2 testvér (vezetőség) jelen is volt: Andreas Seibert és Martin Seibert. Seibert Úrak nagyon kedvesek, szimpatikusak egyébként, elmondták, hogy nagyon sok magyar alkalmazottjuk van, minden osztályon van magyar nővér (szakápoló) és nagyon szeretik a munkájukat. Ez a cég egyébként nem csak foglalkoztatással foglalkozik, hanem az ide jelentkezők először egy fél éves német nyelvtanfolyamon vesznek részt, ott lakással, étkezéssel (ingyenes) és emellett kapnak 400 Eurót tanulmányuk alatt. A tanfolyam végén le kell tenniük a Telc B2 szakmai német nyelvvizsgát és utána kapnak egy igazolást („Urkunde”) amellyel már

nemcsak többféle ápolási feladatkört láthatnak el (például injekciózás, aláírás jogosultság), hanem jóval több (2100 Eurós) fizetést is kapnak ugyanezen feltételek mellett. A szociális intézmény bemutatása során ismertették is, hogy egykor ez egy pizzériázó kis helyiség volt, majd körbeépítették úgy, hogy hatalmas nagy épületkomplexum lett belőle, ráadásul 4 szinten! Jelenlegi törvények alapján 2 ágyas szobák lehetnek a lakóknak (=betegeknek), de ez inkább egy -ágyas, mert csak 1 osztályon van 2-ágyas szoba. Ezt egyébként a német egészségügyi törvény 2019-től meg is szabja, azaz csak 1-ágyas szobák lehetnek. Jelenleg is bővítik az intézményt többek között emiatt is. Természetesen minden lakó beviheti a saját bútorait, tárgyait és van egy közös nappali is. Az étkező hatalmas, általában itt szoktak lenni a rendezvények, ugyanis állandóan megünnepelik az aktuális ünnepeket legyen akár születésnap, akár farsang. Otlétünkör még ott voltak a farsangi díszek is. Az intézményben egyébként minden nagyon szép tiszta, rendezett volt, mindenhol modern berendezések voltak, kézfertőtlenítővel felszerelve és persze a steril gumikesztyű mindenkinek elérhető volt annyi, amennyi csak kellett... Az ajtók a higiénia miatt szenzorosan vagy beléptető kártyával nyíltak /csukódtak, minden csoportnak (11 csoport=11 Gruppen) más színei voltak, volt 2 terápiás helyiség a betegeknek, ahol együtt főztek, sütöttek, kézműveskedtek, amiket kivittek néha árusítani a vásárokbba, vagy a férfiaknak volt külön barkácsműhelyük. Az intézmény előtti padokat is egy terapeutával együtt készítették el. (A későbbiekben a betegeket otlakóknak vagy „Bewohner”-eknek fogom nevezni.) Nagyon sok osztály van: nyitott, zárt, demens, intenzív. Itt tulajdonképpen azok is megtalálhatók, akik nem idősek, de például baleset következtében csak szondával tudják életben tartani. Ami számomra rendhagyó volt, hogy több osztályon, de még az intenzíven is, háziállatok tartózkodtak bent (kutya, macska, nyúl). Ezek behozatala engedélyezett, csak bizonyos oltások kellene hozzá. A házi kedvenceket is terápia céljából tartják bent a „Bewohner”-ek mellett. Minden beteg rendelkezik nővérhívóval és saját ruháikban bele van írva a nevük, amelyeket egy közös mosodában (ami csak a betegeké) viszik le a nővérek, majd tisztítják, vasalják és úgy viszik vissza a „Bewohner”-nek. Nagyon fontosnak tartják, hogy a „Bewohner” úgy éljen, mintha a saját környezetében maradt volna. Sajnos előfordul, hogy ezek az idősek egyszer akár ebben az intézményben is bármikor elhunynak. Ilyenkor a hozzátartozók egy külön kialakított helyiségben a többi embertől elszeparálva el tudnak búcsúzni szeretteiktől, az utolsó kenetet is megadják az elhunynak (ezt „Abschiedszimmer”-nek hívják). Mellette pedig a hűtőkamra található, ahol elhelyezik az elhunytakat.

Az ott dolgozók igyekeznek mindenben otthonos, kellemes légkört kialakítani a betegeknek egyéni szükségleteket figyelembe véve. Lásd: háziállat bevitele. Megjegyezném, hogy a kinti projektfelelős is elmondta, hogy e tekintetben lazábbak a követelmények, viszont ezt a körülményt, bentlakást is TB-alapon juttatja az állam a német állampolgárok részére, ezért nem kell külön fizetniük. Számomra minden információ új volt, mert sajnos csak német nyelvtanár vagyok és nem vagyok szaktanár.

Ezen az első szakmai gyakorlati nap befejeztével is – mint minden nap a későbbiekben - közösen leültünk a lányokkal átbeszélni a napi dolgokat, feladatokat, munkatapasztalatokat és sokszor mondatfordításban, német kifejezések lefordításában

segítettem.

Minden nap együtt kezdtük, közösen a reggelt, közösen reggeliztünk s igyekeztünk mindig valamilyen közös szabadidő programot kialakítani. Kedd délelőtt újra elmentünk a drogériába, boltba illetve felkerestük a gyógyszertárat is. Gyorsan eltelték a délelőttök, melyeket közös ebéd követett a gyakorlati helyen. Én ez idő alatt megbeszélésen vettem részt a kinti koordinátorral, akivel felkerestük az irodát, ahol megbeszéltük, hogy hogyan bonyolítjuk le a számlázással való teendőket. Mint minden műszak végén, mindig megbeszéltük az aznapi tapasztalatokat a tanulókkal, jónéhányszor előkerültek a speciális helyi kifejezések is, például: a szakképzett ápolókat „Fachbearbeiter”-nek vagy „Fachpfleger/in”-nek hívják. Ami érdekes volt nyelvészeti szempontból, hogy a „kapni” -igét ebben a régióban nem a „bekommen” igével, hanem a „kriegen” igével fejezik ki. Gyakori volt a tájszólás: „schwäbisch”.

A gyakorlati helyen viszont már annyi magyar anyanyelvű is megfordult, hogy volt olyan beteg, aki magyarul üdvözölt minket...

Magyar kötődése van az ottani szakácsnak is, akinek az anyukája magyar volt. Ő David. Nem tudott magyarul, csak azt, hogy „Köszönöm szépen!” - német akcentussal.

David egyébként nemcsak szakács volt, hanem a „Bewohner”-ekkel együtt alapított egy együttest is, ahol ő volt a dobos. Megtekintettük a próbatermet is, amely egy szoba volt, tojástartó dobozokkal hangszigetelve teljes felszereléssel. Ez az együttes gyakran lép fel a helyi és környékbeli rendezvényeken.

Másnap szerda reggel megszakította az egyik tanulónk a kint létet, hazautazott.

Szerda délelőtt ismét közös megbeszéléssel, tervekkel kezdtük a napot, majd a kinti koordinátor kíséretében elutaztunk Schwäbisch-Hallba. Gyönyörű város, körülbelül 40.000 lakosa van és rengeteg gyönyörű látnivalóval! Ez a város Mainhardtól 13 km-re van, a sókitermeléséről volt híres. Megbeszéltük, hogy a közös reggelinket Schwäbisch-Hallban tesszük meg, elmentünk hát a vásárcsarnokba, ahol szebbnél-szebb pékáruk, sajt-hústermékek voltak kaphatók. Mindannyian leültünk és ettünk egy-egy salátás szendvicset, kávéval megkoronáztuk ezt. Nagyon sok üzlebe betértünk, könyvesboltba is. Az utcák a hegyen úgy vannak kialakítva, hogy hosszú lépcsőn (meredeken) tudunk utcát váltani. A belvárosba nem hajthatott be minden autó, csak aki engedéllyel is rendelkezett. Ezt ellenőrizte épp egy „Stadtkontrolle”-autó. Egyébként Németországban Stuttgartban már szankcionálják a diesel autók behajtását és későbbiekben ki is akarják tiltani. Nagyon környezettudatosan élnek.

A gyakorlati helyen is külön préselő gép volt, hogy a szelektív hulladékot kis hengerekbe összerakják külön-külön. A szállásunkon Mainhardtban volt olyan pontja is a házirendnek, hogy nemcsak hogy külön-külön kell gyűjteni a szemeteket, de például a tejest dobozt kiöblítve lehetett kidobni. Az üdítőket, ásványvizeket is visszaválthatós üvegekben árulják (= „Pfand”), rendkívül odafigyelnek a környezetvédelemre.

Visszatérve kirándulásunkra, csodaszép városnak ítéltük meg Schwäbisch-Hallt, miközben sétáltunk a Kocher – folyó partján, s felmentünk a várba is, melyből az egész város belátható. Csodálatos volt a kilátás! Az idő pedig pont kellemes volt, kis napsütéssel 8-10 fok volt. Ebben a városban a főtéren van egy még Németországban is híres intézmény, a „Treppentheater”. Ez azt jelenti, hogy a főtéren lévő templom

keskeny íves lépcsőin adnak elő szabadtéri jeleneteket illetve itt fociznak, melyekre fogadni lehet. A színes zsidó emlékházak pedig kiemelkedően szépen mutattak a főtéren...zöld-narancs-citromsárga színben pompáztak. Sajnos gyorsan eltelt a délelőtt s mentünk vissza ebédre a gyakorlati helyre. Az ebéd 12-12:30-ig tartott, amit a német precizitáshoz, pontossághoz mérten figyelni kellett, nehogy akár még egy percet is elkéssünk! A 2 tanuló: Ágnes és Éva ezek után folytatták gyakorlatukat. Este természetesen együtt vacsoráztunk, tapasztalatcserére tettünk szert.

Miközben a tanulók gyakorlatoztak, addig sikerült a számlázással kapcsolatos papírozást is elintézniem, kifizettem a szállást, étkezést.

Csütörtöki napon szintén együtt reggeliztünk, de ezúttal a szállásunkon. Mivel a lányok nagyon hiányolták a levest, ami Németországban nem szokás, ha van is krémleves, így elhatároztam, hogy meglepem őket vacsorára egy kis hazai húslevessel... Délelőtt azért tettünk egy közös sétát Mainhardt-ban még a délutáni műszak előtt, bevásároltunk. S mivel az egész Lindenhof bejárását erre a napra terveztük, megtettük ezt is még ebéd előtt. Elég sok ideig tartott, majdnem 2 óra hosszáig.

Az ott tartózkodásom alatt a lányok délutános műszakban vettek részt.

Nyelvtanár szemszögéből is érdekes volt, mivel a délelőttös műszakot „Früh”-snek (=korán) hívták, a délutánost: „Spät”-esnek (=későn).

Ezen a napon volt egy úgynevezett vezetői értekezlet, amely délután 2-kor kezdődni. Szerencsés voltam, hogy részt vehettem egy ilyen értekezleten.

Egy kerek asztal köré ültünk a vezetőkkel, főnövérrrel együtt s átbeszéltük teljesen oldott hangulatban a hét eseményeit. Mindenki elmondta a tapasztalatait, jövőbeni opciókat, min kellene módosítani, milyen váratlan események történtek, mi történt a „Bewohner”-ekkel, valamint mivel tanulóink is jelen voltak a Lindenhof életében illetve szerették volna tudni, hogy hogy érzik magukat, őket is meghívták a megbeszélés elejére. Véleményem szerint, nagyon jó dolog, hogy hetente van egy ilyen megbeszélés (=„Besprechung”), ahol mindenki jelen van és elmondhatja tapasztalatait egy igen oldott, laza közegben, minden feszélyezettség nélkül.

A vezetőség tagjairól pedig nagyon pozitív benyomást szereztem, igyekeztek mindent megbeszélni velünk.

A megbeszélés után igyekeztem, hogy a lányoknak véghez vigyem a meglepetésemet, amely nagy sikert aratott, nagyon megörültek a lányok a „hazai”-levesnek s közben ismét tapasztalatcserére tettünk szert.

Gyorsan eltelt az 5 munkanap, eljött péntek... Reggeli szokásosan közösen történt. Természetesen időközben többször is közvetítettem a hűtőszekrény feltöltéséhez szükséges termékek listáját, de volt, hogy már a tanulók mondták, hogy ne kérjünk semmit, mert még mindig teli van minden finomságokkal. A kinti koordinátor mindenben nagyon sokat segített, akár az élelmezésünkben, akár a szabadidő hasznos eltöltésében, akár a bevásárlásban. Mindent nagyon szépen köszönünk Kurdi Gabriellának ezért! Gabriellával sokszor esténként közösen beszélgettünk, vagy akár jókat nevetgáltunk, kirándulgattunk. Pénteki napon a délelőtt folyamán azt szerették volna a tanulók, hogy inkább maradjunk a szállásunkon, mivel egész héten nagyon mozgalmas napokat élünk meg s inkább áttekintettük egy kicsit a német szakmai

anyagot, szakkifejezéseket például: „Schicht” = műszak, „Wäsche” = mosoda, „Wäschewagen” = ruhaszállító kocsi vagy hogyan kell közölni az ápolónők beosztását intéző hölgygel, hogy „egy műszakban szeretnék dolgozni, de külön osztályon” vagy (mivel szombati napra is megbeszéltük, hogy én főzök nekik, kedveskedek ezzel illetve meghívjuk a többi lakótársat, kinti projektkoordinátort is), hogyan kell közölni az étkezőben, hogy lemondjuk a szombati ebédünket...

Gyorsan eltelt a délelőtt, elmentünk együtt ebédelni és már mentek is a tanulók szakmai gyakorlatra. Megnéztem azért én is, hogy mivel foglalkoznak, igaz, hogy többnyire tisztázás, etetés, azaz az alapellátás volt a feladatuk, de Ágnes például D-cont-ot mért (ez a vércukor mérés kinti megfelelője), inzulint adott be, Musculin injekciót adott be (B12 vitamin), gyógyszerezett, etetett, étkezést segítette (kezdetben aranyosan megemlézték, hogy helytelenül mondta a betegnek, hogy még egy kicsit egyen, de később helyesen megtanulta németül mondani: „noch ein bisschen...” s meglepő módon azon idősebb betegek is ettek Ágnes motiválásra, akik egyébként nem szoktak...), folyamatosan ügyelt a folyadékbevitelre, elhozta az étkezőkocsit az ebédlőből a betegekhez („Speisewagen” - étkezőkocsi), a „Wäschewagen”-t (ruhaszállító kocsit) a mosodából, megfigyelték a dokumentációt, ágyaztak, tisztáztak, öltöztettek, megfigyelték a műszak átadást, végig hallgatták azt (ezeket mindegyik tanuló megtette). A délutános műszak egyébként 13-19-ig tartott, de szerencsére rugalmasak voltak a tekintetben, hogy például Évánál is, ha végzett a feladataival, akkor hamarabb elengedték. A délelőtti műszakban tanulóink 6-12-ig voltak gyakorlaton szünetekkel. A műszakokat rotációban heti bontásban osztották fel a tanulók között.

Ahogy tapasztaltam az ott tartózkodásom alatt, mindegyik tanuló nagyon szorgalmasan teljesített, mindenben igyekeztek kiválóan teljesíteni. Sajnos szakmailag nem tudom a feladatokat, azok teljesítését teljesen szakmai szemszögből nézni, mivel csak német szakos nyelvtanár vagyok és az idegen nyelvi részét tudtam legjobban szakmailag végig kíséreni. Ebből a szempontból úgy gondolom, hogy legtöbbet Ágnes fejlődött, aki alapszintű német nyelvtudással utazott ki, s pár nap után sokkal több mindent értett meg, illetve helyesebben beszélt nyelvtanilag németül. Sok új szakmai szókinccsel bővítették tudásukat a tanulók s jómagam is rengeteg kiváló szakmai anyagot kaptam a kinti német tanárnőtől, Kurdi Gabriellától. Sokkal többrétűbb kifejezésekkel találkoztunk/találkoztam a kinti „való” életben természetesen, mint a rendelkezésre álló tankönyvben lévők. S mi több, rendhagyóan „schwäbisch” - tájszóval megfűszerezve. Szakmailag is igyekeztem magam is fejlődni, részt vettem egy tájékoztatásban illetve egy szakmai megbeszélésen, tapasztalcserén, ahol a pedagógiai eszközöket, módszereket meghallgattam. Fontos a humor a tanításban! Például: der = hím nemű férfi fotója, die = nő nemű hölgy fotója, das = „Konchita” sztár fotója, mint semleges nem képviselője. Technikai eszközökkel teljesen felszerelt, tanteremmel találkoztam, ahol az asztalok U-alakban voltak összetolva. Hasonlóképpen mint iskolánkban, inkább csoportos munkában dolgoznak, nagyon ritka a frontális tanítás. Projektoron gyakran néznek német filmeket, interjúkat németül, melyeket közösen átbeszélnek. Grammatikai szempontból kicsit eltérő a követelmény, fontos a szórend, igeragozás, „Perfekt”-múlt

idő, de például feltételes móddal, mi több szenvedő szerkezetre nem fektetnek nagy hangsúlyt. A lényeg a szókincs fejlesztése játékosan felnőttek számára, s a vizsga feladatsor begyakorlása. Rettentően sokat segít az élő környezetben hallott német beszéd, akcentus. Ez úgy gondolom szakmai szemmel pótolhatatlan! Nemcsak hatszor 45 percben találkozhatnak a német nyelvvel, szavakkal, hanem egész nap. Akár reggeli üdvözlésként is akarva-akaratlanul még aki nem tud németül, ő is úgymond hozzászokik, vagyis megtanulja, hogy a „Morgen!” kifejezés „Jó Reggelt!” - jelent. A német televíziós csatornákról, újságokról, médiáról nem is beszélve... Szinte „beleivódnak” a kifejezések ez ember fejébe pár nap alatt! Ezt tapasztaltam legfőképp a tanulókon szakmai szemszögből.

Visszatérve a pénteki napra, este közösen vacsoráztunk s átbeszéltük a tapasztalatokat.

Eljött gyorsan a hétvége... Ennek azért is örültek a lányok, mivel végre pihenhettek illetve együtt el tudtuk tölteni az egész napot. Szombaton a közös ebéd előkészületekkel, de a legfontosabb jó kedvvel telt el. Még 2 lakótárssal együtt ebédeltünk meg s jókat beszélgettünk. Ebéd után elsétáltunk a környékre, Mainhardtban van egy úgynevezett „Fuchsenweg” = „rókaút”, ezt nagyon kedvelik, mint túrázási lehetőséget. Van egy nagy tó is, ahol nyáron még fürdőznek is, napoznak, s a parton egy fába belefartagtak egy vadásznak beöltözött rókát illetve a túloldalra egy mókust. Mivel Németországban vasárnap nincsenek nyitva az üzletek, elmentünk bevásárolni. Kint tartózkodásom alatt kicsit úgy éreztem, hogy „megáll az élet”, nincs az a rohanás, kapkodás... Az úttesten ha nem is zebrán megyünk át, megállnak és mosolyogva átengednek. A németekre a precizitás és a környezettudatos élet nagyon jellemző! Furcsának tűnő dolog például, hogy az üzletekben nem nyomtatják ki automatikusan a blokkot, csak ha kérem. Fel sem merül senkiben, hogy elkérje a blokkot, a környezetvédelemre összpontosítanak.

Visszatérve a szombati napra, elhatároztuk, hogy az estét közösen kikapcsolódással töltjük el, egy kis közös borkostolóval, zenehallgatással, beszélgetéssel. Rendkívül jól sikerült az este, hajnalban tértünk nyugovóra... Mivel másnap fáradtak voltunk egy kicsit, így elhatároztuk, hogy inkább pihenünk, rendet rakunk illetve egyet sétálunk a környéken. Mivel nekem sajnos lassan lejárt a kinti létem, így aznap csomagoltam össze, készültem a hazaútra. Hétfői nappal zárult is a Mainhardt-i projektem sajnos.

Nagyon jó volt megismerni a kinti kultúrát, embereket, munkamorált. Igaz csak többnyire nyelvtanári szemszögből tudom 100%-osan értékelni, mint kísérő tanár a kint tartózkodásomat (melyeket korábban leírtam), de úgy érzem, hogy számomra is hasznos volt, mert nemcsak a német nyelv oktatásában kaptam szakmai segítséget (tananyagot) hanem betekintést nyerhettem a szociális részbe is.

Köszönöm a lehetőséget!

Tisztelettel: Kovácsné Pozsár Henrietta

Mellékletként egy pár fotó a közel 260 fotóból!

Saláta mindenhez! Desszert: Muss. (=habos)

Német nyelv oktatása.

Elmentünk a Goethe-Intézetbe is.

Lindenhof együttes próbaterme.

Ingyenes könyvtár Mainhardtban.

Mainhardt központja.

Különböző színű csoportszobák, éppen aktuális farsangi díszekkel.

Fogadás a szálláson.

Terápiás céllal készített padok Lindenhof előtt.

Környezetvédelem nagyon fontos! Lindenhof saját szelektív hulladék-préselő géppel is rendelkezik.

Mainhardt városháza.

Terápiás szoba Lindenhof-ban.

Terápiás szoba Lindenhof-ban

férfiaknak.

Schwäbisch-Hall

Schwäbisch-Hall belváros.

Kocher folyó – sókitermelő hely.

Kávézó Schwäbisch – Hall-ban.

Mainhardt, Lindenhof: terápiás céllal akár az intenzív ellátást igénylő betegek közé is bevihetők a házi kedvencek.

Reggeli Schwäbisch – Hall-ban.

Schwäbisch – Hall (Zsidó emlékmű)

Vasárnap ebéd.

Ajándékok a német vezetőségnek, koordinátornak. (7 főnek)

Mainhardt, Lindenhof G.m.b.H.

Lindenhof lakosztályok.